

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/642/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225071
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212225071.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 14. apríla 2014, č.k. 8C/149/2012-77, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 440 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnej veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému Š. D., vedenej pod sp. zn. 39Er/1312/2009, vydal súd dňa 30.11.2009, na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 24.11.2009, poverenie na vykonanie exekúcie. Ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3, § 19 ods. 1,2,3, § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Po preskúmaní exekučného spisu sp. zn. 39Er/1312/2009 dospel k záveru, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žiadosť bola súdu doručená dňa 24.11.2009, poverenie súd vydal dňa 30.11.2009), t.j. zo strany exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na to, že nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, považoval za bezpredmetné skúmať splnenie ďalších podmienok (existenciu majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou), potrebných pre priznanie uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Keďže nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd s poukazom na § 109 ods. 1, písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. odôvodnil tým, že sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo

dňa 26.10.2012, č. k. 11NcC/223/2012-21 bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.06.2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11 odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vo veci samej vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Namietal, že vo veci sa neuskutočnilo ústne pojednávanie v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, keď sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, a teda súd prvého stupňa mu mal umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj k právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a pokiaľ tak neurobil porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. V tejto súvislosti uviedol, že pokiaľ súd prvého stupňa na základe dokazovania vykonaného ex offo, teda dokazovania, ktorého obsah a rozsah si určil z akéhokoľvek dôvodu sám, zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať preňho pozitívne rozhodnutie, mal potom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevezhliadol. Namietal, že konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie, a teda meritórne rozhodnutie je predčasné. Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V preskúmvanej veci postupoval súd prvého stupňa dôsledne podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. skúmajúc, či sú splnené zákonné predpoklady pre prerušenie konania, pričom dospel k správne záveru, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania nie je dôvodný, keď podanie ústavnej sťažnosti nie je zákonnou prekážkou v konaní, nakoľko posúdenie porušenia práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd, na základe ním podanej ústavnej sťažnosti, nie je takou otázkou, vyriešenie ktorej bude mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom na to, že od posúdenia ústavnej sťažnosti nezávisí rozhodnutie v merite danej veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania ani tá skutočnosť, že otázku porušenia práva navrhovateľa na nestranný súd nie je vec prejednávajúci súd oprávnený v tomto konaní riešiť. Za stavu, keď bola otázka zákonného sudcu v predmetnej veci právoplatne vyriešená rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd prvého stupňa viazaný, a o navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti už bolo rozhodnuté Ústavným súdom SR tak, že bola pre nedostatok právomoci odmietnutá, neboli dané ani dôvody na prerušenie konania.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2, § 19 ods. 1,2,3 § 27 ods. 1) v spojení § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje úvahy, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnej veci pod sp.zn. 39Er/1312/2009, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to : 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

V danej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že v preskúmanom exekučnom konaní pod sp.zn. 39Er/1312/2009 k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo v súvislosti s nedodrzaním zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, keď jeho záver, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie dodržal zákonnú 15-dňovú lehotu, keď exekútora poveril vykonaním exekúcie po šiestich dňoch od doručenia žiadosti (nie po 8-ich mesiacoch, ako uvádza žalobca v žalobe), zodpovedá vykonaným dôkazom (§ 132 O.s.p.), nakoľko súd prvého stupňa vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti tvrdené navrhovateľom, ako aj listinné dôkazy založené v spise a svoje skutkové závery založil na ich správnom zhodnutí, v ktorom postupe nebol zistený žiaden logický rozpor.

Keďže zo strany exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, čím nebol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, správne súd prvého stupňa vyvodil, že je bezpredmetné skúmať splnenie ďalších podmienok (existenciu majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou), potrebných pre priznanie uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 14.04.2014 v jeho neprítomnosti, odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, pojednávania sa nezúčastnil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie; neodôvodnený návrh navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s podaním ústavnej sťažnosti na porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu totiž nemožno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Za danej procesnej situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, nemal v danom konaní za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi, resp. jeho právnenmu zástupcovi, procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka konania na prerokovanie veci v jeho

prítomnosti (vyjadriť sa k veci, k výsledkom dokazovania a k vykonaným dôkazom), táto procesná možnosť nebola navrhovateľom využitá. Rovnako nedôvodná je odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanom návrhu na začatie konania; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o (nedôvodne podanom) návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súčasne s rozhodnutím vo veci samej; teda meritórne rozhodol bez vyčkania právoplatného vyriešenia otázky prerušenia konania; nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a takýmto postupom nebola ani navrhovateľovi znemožnená realizácia jeho procesného práva podať proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania riadny opravný prostriedok.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v súlade s dôkazným návrhom navrhovateľa za účelom posúdenia pravdivosti jeho tvrdení uvádzaných v návrhu o tom, že v exekučnom konaní malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a teda nevykonal dokazovanie ex offo/z vlastnej iniciatívy, teda dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám. Neopodstatnená je preto námietka navrhovateľa, že pokiaľ konajúci súd zistil na základe ním vykonaného dokazovania ex offo, že existuje okolnosť brániaca vydať pre neho pozitívne rozhodnutie, mal vo všeobecnosti potom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomuto kontradiktórne vyjadrili. Za stavu, keď sa navrhovateľ v podanom návrhu domáhal pripojenia exekučných spisov z dôvodu nemožnosti pripojiť listinné dôkazy v ňom obsiahnuté k návrhu na začatie konania, a v odvolaní súdu prvého stupňa takýto postup vytýka, neobstojí jeho námietka, že bola porušená kontradiktórnosť súdneho procesu.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov konania za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o nepreukázaní tvrdenom nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktorý má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvého stupňa, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo navrhovateľovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie jeho tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci.

Navrhovateľ sa svojou neúčastňou na súdnom pojednávaní, na ktorom mu bola vytvorená procesná možnosť, aby sa zúčastnil vykonávania dokazovania, navrhoval jeho doplnenie, resp. sa vyjadril k vykonanému dokazovaniu, svojho procesného práva v tomto smere vzdal, resp. si možnosť jeho realizácie sám svojou nečinnosťou zmaril, a preto sa nedôvodne dovoláva odňatia mu možnosti konať pred súdom v súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti súdneho procesu.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 39Er/1312/2009, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.